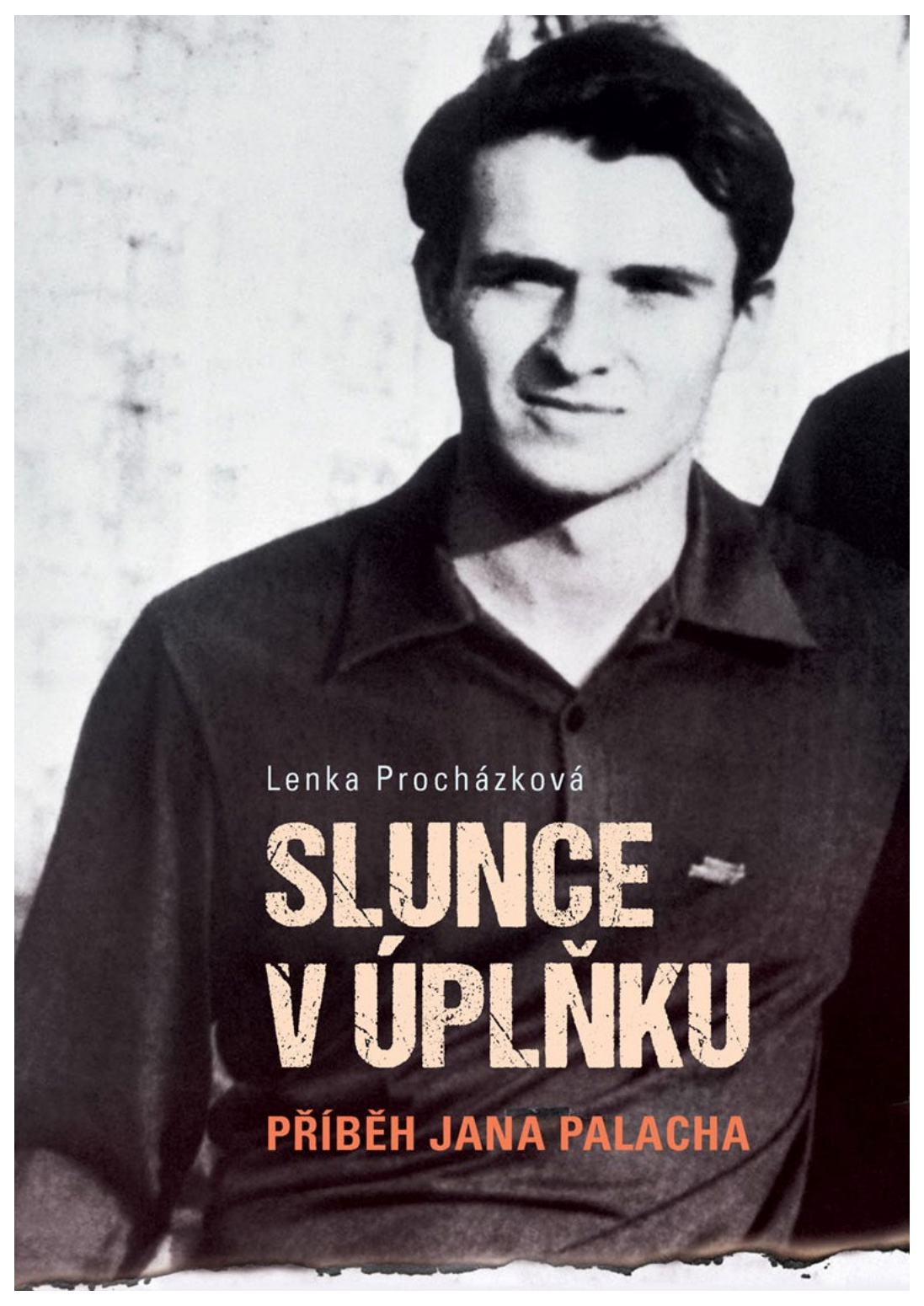

A black and white photograph of a young man with dark, wavy hair, wearing a dark polo shirt. He is looking slightly to the right with a faint smile. The background is a light, textured wall. The image has a vintage, slightly grainy quality.

Lenka Procházková

SLUNCE V ÚPLŇKU

PŘÍBĚH JANA PALACHA

Slunce v úplňku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Procházková
Slunce v úplňku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LENKA PROCHÁZKOVÁ
SLUNCE V ÚPLŇKU

Lenka Procházková

SLUNCE V ÚPLŇKU

PŘÍBĚH JANA PALACHA

OBSAH

<i>Část první</i> (21.–29. srpen 1968)	9
<i>Část druhá</i> (září–říjen 1968, deník)	117
<i>Část třetí</i> (říjen–18. listopad 1968)	146
<i>Část čtvrtá</i> (18.–21. listopad 1968, deník)	180
<i>Část pátá</i> (prosinec 1968–19. leden 1969)	200
<i>Dodatek</i>	263
<i>Téma na celý život</i>	272

*Zkoumali jste až do detailu motivy nějakého činu? Víte, co
jej způsobilo a proč byl nevyhnutelný?*

J. W. GOETHE

P O Z N Á M K A A U T O R K Y

Jména a charaktery vedlejších postav (tj. Janových přátel, spolužáků, vřetatských sousedů atd.) jsou fiktivní. Úryvky z deníku také. Jména a nastíněné charaktery politiků jsou autentické, stejně tak chronologie srpnových událostí roku 1968. Použité úryvky z Bible jsou v ekumenickém překladu.

L. P.

Část první

(21.–29. srpen 1968)

Místo tramvaje přijížděl tank. Pravým pásem drtil kolejnici, do vzduchu sršely jiskry. Uniformy vojáků a samopaly v jejich rukou vypadaly jako z učebnice dějepisu, ale křik lidí běžících po stranách kolosu nevyjadřoval vděk: „Zachvátčiky! Uchadíte damoj!“ I ve vzteku to ale znělo jako dětská říkanka. A tak se vrátili k rodné češtině. „Táhněte domů, okupanti!“

Dalšímu vynechával motor, zdálky to působilo, že osádku tvoří černoši. „Přijeli i Kubánci?“ Vtip nepobavil. Od Vinohradské stále zněla střelba, z kaňonu ulice stoupal kouř. Obrana u rozhlasu to nevzdávala. Tihle útočníci odjíždějí na střídačku.

Pozoroval jejich oči pod přilbami. Viděl v nich zmatek. Poslali je zasáhnout proti spiklencům a teď tu vidí, že jde o všeobecné spiknutí. Ale máme jen prapory a tranzistory. V protisměru se valila samohybná děla.

Rozběhl se dolů náměstím. Z oken hotelů slyšel křik, angličtina je pro nadávky jak dělaná.

Před kasárnami na náměstí Republiky stála skupina českých důstojníků střežená zachvátčiky v baretech. Z Revoluční se blížily další tanky. V noci je vysazovali i z letadel. Museli mít předvoj, který obsadil letiště. Za podpory kolaborantů. A armáda nesmí bránit vlast!

Prezident neví, že už jsou v ulicích mrtví? Z okna Hradu na Václavák nedohlédne...

„Jedete přes most?“ křikl do okna emběčka, z kterého vlál prapor. Řidič zastavil. Nasedl a převzal vlajku.

Plátno se mu mlaskavě vlnilo kolem tváře, zblízka si uvědomil, jak je ta kombinace barev hezká. Při svátcích, když jsou praporky v každém okně, to člověk nevnímá. Teď je to výkřik. „Nechte nás! Jděte domů!“

„Až rozhlas padne, budou vysílat odjinud,“ zadoufal.

„Stejně jen špatný zprávy.“

Před mostem stál obrněný transportér. Vypadal jako nízká železná pevnůstka. „Schovej ten prapor,“ řekl řidič. „Občanku máš?“

„Index.“

„Co studuješ?“

„Ekonomku. Teď přestupuju na filozofii.“

„Předvídavé, Marx, Lenin...“

„Kudá vy?“ zeptal se sovětský regulovčík.

„Do krytu,“ odpověděl tiše řidič.

„Kudá?“

„Do Dejvic.“

„Dejvic?“

„Dejvice jsou Praha šest,“ řekl mu chladně. „Za řekou,“ mávl indexem.

„Ty umíš rusky. Co je támhle?“ ukázal samopalem na výlohu.

„Kain tóže byl brat,“ přeložil.

Řidič emběčka nasucho polkl. Voják pokrčil rameny, asi bibli neznal. „Pokračujte!“

Jeli pomalu, pozorovali Hrad na kopci. Nebe nad ním bylo zatažené, léto právě skončilo. „Člověk tudy projíždí denně...“ vrtěl hla-

vou řidič. Před Letenským tunelem zpomalil ještě víc. „Do tunelu se mi teda moc nechce. Může to být zrada.“

Zrada už to je. „Tak doleva. Potřebuju se dostat k Hradu.“

„Ted? Chceš se pomodlit v katedrále? Ty seš katolík, filozof?“

Zavrtěl hlavou.

Ten nápis o Kainovi byl ale dobrý. Taky to udělali ze žárlivosti. Chtějí mít na socialismus monopol. „Věřil byste, že jsem tam byl nedávno na brigádě? Stavěli jsme jim drůbežárnu.“

„To mi ani nepovídej.“

„Ruští studenti, když jsem s nimi mluvil o politice, pouštěli rádio. Jako bych měl mor!“

„No, tihle tu epidemii zarazí.“

Před sídlem vlády parkovali i na trávníku. Rozježděné pruhy v záhonech mu připomněly ty záhadné obrazce v obilí. Vzkazy od mimozemšťanů.

„Kde jste sehnal vlajku?“

„Jsem školník. Udělali to schválně o prázdninách, sráči!“

Křižovatka Klárova byla pro civilní auta neprůjezdná. „Nic neriskuj,“ prohlédl si ho školník. „Pomodli se doma.“

Když spěchal podél řady tanků, cítil, jak se mu plaší srdce. Kdyby se to stalo někde v Africe... tam se může i dnes stát ledacos... ale uprostřed Evropy? Jen kvůli myšlenkovým sporům poslat pět armád?! Odbočil do uličky.

Voněla vlhkostí a on si připomněl zahradní terásky přilepené na skále a pohled na město z té zelené pozorovatelný, jak jej prožil v červnovém soumraku, kdy řeka dole ztmavla a leskla se jako hustý inkoust. A pak ráno stejná řeka už nepůsobila tajemně a hluboce, ale lehkovážně a rackové přelétávali mosty, jako by je otvírali pro

nový dlouhý den. I dívce, s kterou na visuté terásce byl, se v ranním slunci proměnila tvář. Hlavně oči. Beze stínů na víčkách byly jako bez břehu, neohraničené. Ale když opustili hnízdo a seběhli do ranní ulice, kde bylo světlo ostřejší, protože je nezměkčovaly listy stromů, si své proměněné oči zakryla slunečními brýlemi. Obrovská růžová skla v kulatých obroučkách jí seděla na nose jako karnevalová maska a změnila ji v rozvernou беруšku. Asi to byla drahá zahraniční nicůtka, zacházela s brýlemi opatrně, jako se šperkem. Nechala si je na očích i v kavárně, kam si šli přečíst noviny.

Ve třech různých denících, které si rozložili na mramorovém stolku, byl stejný článek. Četla ho s netrpělivým chvatem, ale on nedokázal vynechat jediné slovo z těch dvou tisíc a žasl, že někdo dokázal najít tak přesná a seřadit je, aby z toho vznikla mapka.

Když zvedl hlavu, seděla u vedlejšího stolku a probírala článek s cizími lidmi. Viděl, že jsou rozčilení stejně jako on, dokonce si v půjčených kavárenských novinách kroužkovali věty jako místa se zakopaným pokladem. A tak si se vzrušenými zlatokopy připil na ten článek, na ten plán, na tu úžasnou výzvu, která sjednotila celou kavárnu a venku i celý národ, jako kdysi Garibaldi s tisícovkou mužů sjednotil Itálii. Ale doba pokročila a dnes stačí na sjednocení slova. Pouhých dva tisíce slov to dokázalo! Myslel si na začátku léta.

A za každé slovo jeden tank, ukázalo se teď, když léto skončilo. Kolem Belvederu rachotila další kolona. Vpředu jel gazík. Ale šlo by to po tramvajových kolejích! Rozběhl se k nim.

Na základní škole vyhrál závody v přespolním běhu, ale tehdy nedrnčely v protisměru tanky. Na konci konvoje jel další doprovodný gazík. Pak ještě nákladák. A potom už je slyšel jenom za zády. Ale pach spálené nafty zůstal. Je strašné dusno! Vrcholky stromů v Královské zahradě trčely v bezvětrí. Když by měl fičet vichr!

Možná u Hradu nebudou. Byli. Viděl, že dlážděná odbočka je zatarasená obrněnými transportéry. A tak běžel po kolejích dál a teprve u další refýže zabočil do ulice U Brusnice. Z té vedla pěšinka do Jeleního příkopu.

Kdysi tu měli ohradu s medvědy. Masaryk je dostal darem od legionářů z Ruska. Potomci legionářských medvědů přečkali i druhou válku a teprve deset let po ní začali vadit jako živá připomínka někdejší vroucnosti vojáků k zakladateli státu. Přemístili je do zoologické. Asi je k té degradaci převáželi v noci. Domek medvědího hlídače tu ale ještě pořád stál, opuštěně a zchátrale. Břehy kolem vyschlého potoka působily jako území nikoho. Přeběhl a začal šplhat mezi keři a přerostlou trávou k hradebnímu valu.

V nějakém časopise četl o podzemních chodbách a bunkrech, které dal vybudovat Gottwald. Tajná chodba prý vedla z podzemí katedrály až sem do Jeleního příkopu. Prezident by mohl z obklíčeného Hradu uniknout. Pokud ta chodba ještě funguje. Ale bělovlasý generál, bojovník od Buzuluky a předtím od Zborova přece nebude prchat!

„Stoj!“ Tenhle medvěd taky přicestoval v noci. V ruce měl samopal. „Što ty zděs?“

„Chci se podívat na Hrad.“

„Pačemu?“

„Je to naše historické místo.“

„Na vaši historii dnes není čas!“ Ale dalo se to přeložit i jako: „Na vaši historii už není doba.“ Ruce na zbrani se přesunuly: „Otoč se!“

Nechci být zastřelený zezadu. Zepředu je to taky nanic. Pomalu se otočil.

Přes tenkou bundu a triko ucítil v zádech hlaveň. „Jdi!“ postrčil ho k příkré stezce směřující k baště. Tlak mezi lopatkami zesílil. Uvě-

domoval si, že nesmí zakopnout ani uklouznout. Ale tady v Praze zřejmě ráno nepršelo. Ve Všetatech se rozpršelo už v noci.

Před vstupní branou Hradu stály tanky. Další na nádvoří. Kolem kamenné fontány postávali vojáci v kombinézách. Kouřili chvatnými tahy, cigarety drželi mezi palci a ukazováčky, vypadali jako z válečného dokumentu. Jeden se snažil zachytit do přilby vodu tryskající v tenkém pramínku, ale kdosi ho okřikl. Bojí se, že voda v kašně může být otrávená? Takové ubohé praktiky patří do středověku!

V rohu nádvoří stáli tři vojáci české hradní stráže.

„Důstojníku!“ křikl Rus.

Z hloučku vykročil velitel. „Co udělal?“ V hlase se mu chvěla obava.

„Chtěl jsem se jen podívat na Hrad,“ vzhlédl k věžím katedrály. Vypadaly jako prsty pozvednuté k přísaze.

„Převezměte ho!“ Už to ale znělo unaveně.

„Pojď,“ řekl přísně český důstojník a odvedl ho ke svým. „Kdo jsi?“

Vytáhl index. Důstojník do něj jen nahlédl. „Co tu hledáš?“

„Prezidenta.“

„Cvoku. Myslíš, že teď máme náladu na tvoje ptákoviny?“

„Chci vědět, co okupanti udělali s mým prezidentem!“

„Ticho!“ ohlédl se nervózně druhý strážný.

„Nic s ním neudělali,“ řekl velitel. „Starý pán je v pořádku.“

„Je na Hradě?“

„Je. Přijel hned v noci.“

„Tak možná neví, co se teď děje v ulicích!“

„Ale ví.“

„A že nic nedělá?“

„Ty mu chceš něco poradit?“ zvedl obočí důstojník.

„Musí promluvit k národu!“

„Do rádia mluvil už ráno.“

„To bylo nanic. Musí tu invazi jasně odsoudit! Stejně jako Dubček!“

„A seberou ho taky,“ doplnil druhý strážný.

„Když to odsoudí i prezident, najdem spojence. K čemu jsme v OSN?“

„K hovnu,“ vysvětlil mu třetí voják. „Myslíš, že OSN si tímhle bude pálit prsty?“

„Rada bezpečnosti to musí řešit. Nechceme zažít nový Mnichov!“

„Na nás neřvi,“ zamračil se velitel.

„Nesmíme to vzdát! Dalo by se přece...“

„Dovedeš si představit válku?“

„Dovedu si představit, že to Rada bezpečnosti projedná a nazve agresí! Má to všechny znaky agrese! Vy jako voják to musíte uznat.“

„Já to můžu uznat třeba tisíckrát!“ vyhrkl vztekle důstojník.

Pak si ho přitáhl za bundu: „Ty myslíš, že politici na Západě o tomhle dopředu nevěděli? Že to je pro ně blesk z čistého nebe?“

„Vždyť nám fandili! Viděl jsem ty časopisy, kde se psalo o pražském jaru. Obdivně!“

„Jo, novináři. A teď nás budou litovat. Tím to skončí. Ale aspoň jsme si to zkusili. I to je zázrak. Ty odjed. Vzpomínat můžeš venku.“

„Že nejsem na vojně!“ Ohlédl se k tankům.

„Tak to buď rád! Víš, jak jim je?“

V té chvíli začaly houkat sirény. Muži z hradní stráže si stoupili do pozoru. Důstojník mžikl k prezidentské standartě na střeše. A pak zvedl pravou dlaň k čepici. Ti dva ho vděčně napodobili. Sovětští vojáci zahodili cigarety a ostražitě se semkli.

Zvuk sirén byl nerovnoměrný v intenzitě, přicházel na hradní návrší ze všech směrů. Nesl se z továren i od nádraží a opožděně se přidávaly zvony kostelů. Rusové neklidně obhlíželi okna a střechy palácových budov, samopaly drželi před tělem, schýlená ramena jim zmenšila postavy a v porovnání s urostlou hradní stráží působili směšně. Ale neměl náladu pro ocenění výjevu, v duchu si představoval mapu republiky, kde v každém městě znějí sirény a lidé nehybně stojí na ulicích.

Kvílení postupně umlkalo. Jako když bolest slábne. Ale ani chlácholivá zvonkohra z nedaleké Lorety, která osaměle pokračovala, nebyla fáčem. Okupantům však mariánská píseň zněla laskavě, začali se smát a v rytmu přešlapovat. Samopaly jim klimbaly přes ramena.

Jsou to kluci v mém věku, nejspíš základáci. Neví, co se tu od ledna děje. Jejich noviny jsou plné lží. Vždyť jsem ty bláboly četl!

„Pohov,“ řekl důstojník. Znělo to vztekle, ale v očích mu ještě viděl prožitek z těch minut, kdy salutoval a hleděl na prezidentskou vlajku. Možná naposled. Třeba ji okupanti sundají. V noci. Ve dne si netroufnou.

„Tak pojď, vyvedu tě.“

„Trefím.“

„Nediskutuj! A vy se jděte vystřídat.“

Zasalutovali a odcházeli. Jejich secvičený krok tankisty u fontány zaujal. Opírali se o kamenné okruží, už zase pokuřovali a sledovali to jako divadlo. „V týhle svinský situaci se nemůžeš chovat jako sólista! Čekají na každou záminku. Potřebují argumenty pro tu svou záchranu. Je jim úplně jedno, kolik tu zařve našich lidí!“

Za branou se rozhlédl po vojákovi, který ho předtím chytil, ale všechny okupační tváře mu připadaly stejné. Což je samozřejmě

chyba. Skupinový vzhled neexistuje, ani kolektivní vina. Ale dnes to nějak neplatí. Už při pohledu na ně se mu pění krev!

Uslyšel hluk letadla. Letělo nízko, hrozivě veliké. Představil si uvnitř ty turisty ve stejnokrojích a jejich příruční zavazadla. Obří letadlo mělo na trupu hvězdu. A pak se ozval hřmot dalšího hvězdného stroje. Bože! Nemůžeme tolika lidem chtít něco vysvětlit...

Od Prašného mostu k němu dolehlo houkání sanitky. Nejbližší nemocnice je ve Střešovicích. Kilometr odtud. I zpěněná krev se jim dnes bude hodit! Rozběhl se.

Na plotě visel transparent OKUPANTŮM ANI KAPKU VODY ANI SKÝVU CHLEBA!

K bráně zabočila škodovka, měla rozsvícená světla, na střeše viděl ohrádku s přivázanými matracemi. Muž za volantem stáhl okno: „Kde je tu porodní?“

„Tohle je vojenská! Musíš do Rooseveltky,“ radil rozčilený vrátný. „Nebo radši do Motola,“ ukázal opačným směrem.

„Sežeň sanitku! Jsme z Boleslavi!“

„Sanitky jsou v terénu.“

„Pojedu s váma!“ rozhodl se bez přemýšlení. Ale přední sedadlo bylo plné tašek. Řidič je zbrkle naházal na podlážku.

Auto se těžce rozjelo, zřejmě měli narvaný i kufr. „Proč?“ vzlykla vzadu žena. „Nemluv, Hani! Nemluv a dejchej. Prodejchávej to. Bude to dobrý!“

Ohlédl se. Ležela na boku přikrytá baloňákem. „Za chvíli tam jsme!“ Poděkovala jen očima, v zubech svírala límec pláště, ruce měla přitisknuté na vyklenuté břicho. Leželo vedle ní jako batůžek. Blbý den pro narození. „Teď doleva.“

Přízemní pavilony vmáčknuté do svahu vypadaly jako kostky domina, nová vysoká budova ještě nebyla v provozu, ale na lešení visel plákat s Dubčekem a na střeše vlál prapor.

Projížděli po stoupající hrbolaté asfaltce, hledali porodní. Všiml si čerstvě vykoseného pruhu na kraji trávníku. Dnes v tom nikdo pokračovat nebude. Na lavičkách seděli pacienti, drželi tranzistory. Rozhlas pořád vysílá!

„Tady je A5!“ ukázal ceduli. Řidič zastavil před vchodem, v taškách zahrkaly konzervy. Otočil se. Žena ležela nehybně a měla zavřené oči. Muž u volantu se taky nehýbal, strnule hleděl před sebe. Zmáčkl mu klakson, pak vystoupil.

Z nízké budovy vyšla mladá sestřička a dva sanitáři s vozíkem. „Je v termínu?“ Pokrčil rameny a otevřel jim zadní dvířka. Podebrali ženě záda, pořád měla zavřené oči. Na zem spadl baloňák. Zvedl ho. Všiml si, že je dole mokrá. Bezradně ho podal sestřičce. „To nic, tatínku. Praskla jí voda. Ale to bude dobrý, když už jste tady.“

„Nejsem... z rodiny.“ Pozoroval vozík. Když vjížděl do chodby, zaslechl, že žena tiše zasténala. Oddechl si. Sestra se nakláněla k řidiči, pleskala ho po tvářích.

„Je v šoku,“ řekl jí.

„To jsme dnes všichni! A neomdlíváme.“

„Bude se jmenovat Saša,“ ozval se najednou řidič. „Alexandr nebo Alexandra.“

Sestra přikývla. „Od rána tu máme už tři Alexandry.“

„A všechny Alexandrovce,“ dodal. „Kde je transfúzní?“

Se zájmem si ho prohlédla. „Dneska děláme odběry všude. Znáte svou skupinu?“

„Nula Rh plus.“

„Nulka? No výborně! Vy už jste dával krev?“

„Naposled v červnu.“

„Tak to už můžete.“

„Já bych taky mohl!“ přihlásil se i řidič.

„Vy se do toho nehrňte. Máme jiný starosti, než křísit šťastné otce!“

Soukromé štěstí v tak tragickém dnu asi moc nehřeje, pomyslel si, když pak ležel v ošetrovně s jehlou v žíle. Poprvé od rána si vzpomněl na maminku. Sedí v kuchyni u rádia a na klíně má ten vzkaz.

Pootevřeným oknem k němu dolétl závan cigaretového kouře. „Podle Ženevské konvence nesmí střílet do civilistů!“

„Ženevská konvence je nevzrušuje,“ namítl druhý hlas. „Stalin ji odmítl podepsat. Radši obětoval milióny svých zajatých. Klidně! Oni mají jinou matematiku než my. Jiná měřítko na všechno. O humanismu nikdy neslyšeli.“

„Ale jo! V Rusku je silná humanistická tradice, vezmi si jejich literaturu. Od Puškina až k Buninovi. Nebo i ten Jesenin...“

„Puškina zastřelili a Bunin skončil v exilu. Jesenin na lustru v hotelu.“

„Jak to pokračuje?“ vešla sestřička.

„Máte rádio?“

„Tady ne. Ale v jídelně to běží pořád. Dubčeka a ty další někam odvezli. Neví se ale kam.“

Vzali je jako rukojmí! Aby vyvolali strach o konkrétní lidi. A tím nás dostali všechny. „Vysílají z Vinohradské?“

„Prej odjinud. Paní Hošková nám už ale porodila! Alexandru. Dvě kila padesát. To je akorát. Na to, že byla teprve v osmým...“ I když ji přestal poslouchat, neuniklo mu zaujetí v jejím hlase a působilo na něj sympaticky, že svou práci tak prožívá. Navzdory dramatickým okolnostem.

„Tak už máme čtvrt litru... Počkejte, přelepím to. Dělají se vám po odběru modřiny?“

„Ani ne.“

„A co hlava? Netočí se vám hlava?“

„Ne,“ zavrčel a sáhl na židli pro bundu.

„Já se musím zeptat!“

Teprve teď se na ni skutečně podíval. Vypadala na šestnáct. Tmavé vlasy pod bílým čepcem měla zastřižené do kulata, jako holčičky na Čapkových obrázcích. To jen uniforma jí dodávala vzhled dospělé ženy. „Můžu se dostat do té jídelny? Kdybych si vzal ná-vleky...“

„V žádném případě! Párek a housku vám donesu.“

„O to nejde.“

„Po odběru se musíte najíst. To je nařízení. Přinesu i červené.“

„Nezdržujte se,“ roztočil kohoutek umyvadla.

„Tady jsem odpovědná osoba já!“ poučila ho a vyšla na chodbu. Puberťáčka! Napil se z dlaní. A pak uslyšel, jak zvenčí zamyká dveře. Rozzouřeně zalomcoval klikou: „Pusť mě!“

„Ticho! Seš v nemocnici!“ Když se pleskání gumových podešví vzdálilo, rozevřel naplno okno. Před vchodem pořád stálo auto pana Hoška. Na matracích seděli holubi. Měl by s tím uhnout. Kdyby sem musela sanitka, tak neprojede. Odsekával myšlenky jako plátky okurky. A pak, když už chtěl z parapetu seskočit, zaslechl klíč v zámku. „Sehnala jsem ti tranzistorák!“

Byla to škrundavá tesla, ale hlasatelé mluvili zřetelně. Neutápěli se v citech, znělo to jako služební monitoring. V pozadí slyšel šustění papíru a zvonění telefonu. Vysílali nadějnou zprávu – že Národní shromáždění zasedá! A že poslanci připravují rezoluci.

„K čemu je nám rezoluce?“ zeptala se dívka. „Když oni mají tanky.“

„K posílení morálky. Lidi čekají na každý slovo! A když parlament...“

„My máme parlament?“

Vzhlédl od rádia. Asi to nemyslela sarkasticky, jen se nevyznala v názvech. Národní shromáždění zní trochu nesmyslně. Parlament je lepší slovo. „Jasně. A teď se stal jediným politickým...“ zaváhal, slovo orgán mu připadalo neslušné „...vrcholným útvarem, který funguje. Tím pádem na sebe parlament přebírá hlavní odpovědnost, chápeš?“

„Odpovědnost mají Rusáci! My jsme v tom nevině!“ Byla opravdu hodně mladá.

„No... o to jde. Aby poslanci odhlasovali výzvu k zahraničí. Aby...“

„Aby nás přijeli zachránit? Třeba Francouzi?“ mimoděk si přihladila ofinku nad čelem.

„S Francií už nemáme smlouvu! Neosvědčila se...“

„Na zdrávce tohle neberem.“

„Buď ticho. Chci poslouchat!“

„To hlavní jsi slyšel. Musím to té pacientce vrátit. Říkala na deset minut.“

Vykročil ke dveřím.

„Počkej! Potřebuju si zapsat tvý údaje.“

„Už nemám čas!“

„Jak chceš. Tak já to vyleju.“ Zvedla lahvičku s krví a přešla k umyvadlu.

„Seš blázen?“

„Bez vyplněného štítku je to nanic. To je běžný v každý nemocnici.“

Akorát, že dnes není běžná situace. „Tak dělej!“

Sedla si a hledala v zásuvce formulář. Zatínal zuby, přešlapoval u dveří jako před startem. Nakonec vytáhla jen nějaký sešit. „Křestní?“

„Jan. Příjmení Palach. Máš to?“

„Datum narození?“

„Jedenáctého osmý čtyřicet osm. Kapavku nemám, ani jsem neměl. Žloutenku taky ne. Stačí?“

„Adresa?“

„Žižkov, studentská kolej Jarov, blok...“

„Trvalé bydliště!“

„Proč?“ zuřil. „V Krči jim vždycky stačilo přechodný.“

„Tohle je Motol. Máme nařízení...“

Kecá, pochopil i ve svém neklidu. Chce prostě vědět, kde bydlím. „Tak hele, mně už je dvacet...“ „Deset dnů,“ klepla tužkou na řádek s datem narození.

„...a s holkama, co choděj do prvního ročníku střední...“ „Do druhýho!“ „...si nic nezačínám.“

„Protože je to pod tvou úroveň?“ Uraženě se otočila k oknu.

„Ne. Protože se to nehodí,“ řekl jí do zad.

V rádiu opakovali zprávu o Národním shromáždění. Nové důležité informace zřejmě neměli. Ale nemohli mlčet. Pouštět hudbu se nehodilo. Jedině nějakou klasiku. Asi nemají žádné nahrávky po ruce, jestli vysílají odněkud z půdy.

„A kdybys mě teď vzal na autobus, protože se bojím chodit sama městem... kde se střílí... tak to by se taky nehodilo?“

„To by bylo správné. Kdybych měl čas.“ Otevřel dveře. V chodbě na dece rozložené na zemi spal pan Hošek.

„Takže slušnost se nedodrží, když přijeli?“

„Utíkej vrátit ten trandák! Čekám tři minuty,“ tukl do hodinek.

„Jo!“ Proběhla do spojovacího koridoru, ale za skleněnými dveřmi se zase otočila jako u spartakiádní značky a vrátila se pro lahvičku s krví a ten sešit.

Pan Hošek se probudil. „Je něco nového? Víš něco?“

„Zasedá parlament.“

„Čekali jsme to až koncem září,“ vstal a začal skládat deku. „S minem teď nemůžeme do nějakého lágru!“

„Nemáte venku příbuzný?“

„Jeli jsme na blind. Chytlo ji to až před Prahou. Původně jsem se chtěl Praze vyhnout! Je to prostě osud,“ pokrčil rameny. „Dítě je důležitější než svoboda. Začínám chápat Edvarda Beneše. Dřív jsem k němu měl výhrady.“

„Beneš neměl děti.“

„Ale jako prezident cítil odpovědnost za biologické přežití národa. Národ prostě musí biologicky přežít.“

„Kde bydlíš?“

„Na Stochově.“

Zastavil se.

„No a co? Ty taky nejseš z Prahy. Musíme tou vrchní brankou. Autobus mi jede od Bílý hory.“

Pokud jede! „Nemohla jsi dnes zůstat ve špitále?“ zkusil to ještě změnit.

„Chci domů! Měla jsem noční. Furt lítala ta letadla, úplně nízko, už jsme měli začít evakuovat, zdálo se, že bude nálet...“

„Tak pojď, vezmeme to pak po těch schodech.“

„Ty to tady znáš?“

„Jo, chodím na Větrník.“

„Za holkama?“

Měl jsem se na ni vykašlat! „Umíš běžet?“

„Mám blbý boty,“ ukázala mu kovový špalíček podpatku.

Až se jí zbavím, stavím se na tom Větrníku. Vezmu si z jejího pokoje tranzistor! I když... asi si ho odvezla s sebou... Představil si, že ji ta zpráva zastihla v Mamaii na pláži a že i pro ni dnes léto skončilo. Růžové brýle tohle nespraví. Ale má štěstí, že nejela k moři do Bulharska. Nebo na Krym! Rumuni budou mít k českým rekreantům sympatie.

Krátká ulička vypadala venkovsky. Domy tu byly jen z jedné strany, na chodníku stála pumpa a za cestou viděl slunečnice. Rostly v kopečku hlíny uprostřed pneumatiky.

Výhled na město stínily stromy, rozeznal jen kousek Pankráce, tam to zdálky vypadalo normálně, žádný kouř. Nebe bylo pořád zatžené, ale jako by ten šedý dekl stoupl výš. Pršet nebude. Ale je hrozné dusno.

Ze silnice nad nimi se ozval rachot. Pak se tanky objevily za posledním domkem, jely po úzké serpentíně moc rychle, asi si myslí, že je to jednosměrka. Dnes je.

Dívka stála bez hnutí. Když měla noční, tak je ještě nemohla vidět. „Co budem dělat?“ zašeptala.

„Počkáme, až se odvalí. Pak zkusíme ten autobus.“

„Já myslím... my všichni. Co budem dělat, Honzo?“

„To, co se dá. Důležité je, že rozhlas vysílá. Nebreč.“

Jak se jmenuješ?“

„Líba.“

„Líba jako Libuše?“

„Jo,“ posmrkla.

„No vidíš. S takovým jménem přece nebudeš...“

„Oni ho zastřelili! Dubčka,“ hleděla k silnici. „Určitě nám ho zabili!“

„Nech si ty věštbý!“ Možná má pravdu. Pak řeknou, že to byl infarkt. Nebo že skočil z okna. Jako to udělali s Janem Masarykem. Ale to už je dávno. „Dneska už by jim to neprošlo,“ řekl. Celý svět by je odsoudil. Stejně je odsoudí. Bude to jejich katastrofa. Ne naše!

„Já mám strašnou žízeň, Honzo!“

Na pláni před bílou zdí, na tom historickém návrší, kam kdysi stavovské vojsko bezstarostně přitáhlo k bitvě přímo z putyk, protože velitelé netušili, jak bude ta bitva proti katolické lize osudová, na pláni, kam chodíval hrát fotbal proti studentům z novinářiny, kteří Bílou horu brali jako součást svého výběhu, na té pláni před bílou zdí teď vyrostl vojenský tábor. Obrovské stany vypadaly jako houby. Cizopasné choroše.

Odvrátil oči a rozběhl se k výletní hospodě, kam po fotbale chodívali na pivo. Za zády slyšel ťukání podpatků. Až jí seženu vodu, co pak? Odtud dnes žádný autobus nepojede.

Zahradní hospůdka měla slunečníky stažené jako opuštěné prapore. Šedé nebe zase trochu stouplo, ale pořád nemělo trhliny, nepoznal, kde je v téhle chvíli slunce. Na dveřích výčepu byla mříž. Ale zdálo se mu, že uvnitř někdo chodí. Přešel zidku a zabušil na sklo. Záclonka se odhrnula, pak se okno otevřelo. „Můžete nám dát minerálku, pane Šliku?“

„Jo,“ přikývl s úlevou muž. „Myslel jsem, že jsou to oni,“ pohlédl k ležení. „Sotva přijeli a už si vařej nějakej hnus. Koukni!“ oknem mu podal dalekohled.

Někdejší katolická liga určitě vypadala líp než tihle! Ale jde o to samé. Přivést kacíře na pravou víru.

Uprostřed ležení viděl ohniště a nad ním zavěšený kotel. Už nikdy nebudu jíst boršč!

„Dřevo si kradou v oboře,“ žaloval hostinský. „Normálně nám kácej stromy!“ Postavil na okno lahve a otevřel je. „Na záchod choděj k tý zdi! Mají tam latrínu. Zrovna v místě, kde moravskéj regiment odolával...“

„Vy se fakticky jmenujete Šlik?“ zeptala se Libuše. Starší historii zřejmě probírají podrobněji. Nebo je z protestantské rodiny. Osmého listopadu zapalují svíčky. Teď budeme mít další pietní datum.

„To je přezdívká,“ pousmál se hospodský. „Pivo od Šlika zvyšuje obrat. Ale dnes si tak připadám...“

„Máte rádio?“ přerušil ho.

„V autě. Nemusím to poslouchat, když to vidím! Narodili jsme se v blbý zemi. Z jedný strany Němci, z druhý Rusové... Jedou sem! Vidíš ten gazik? Vlezte oknem. Fofrem! Budou chtít rekvírovat!“

Tady jsme ovšem v pasti, uvědomil si, když seskočili do výčepu a hostinský zabouchl okno. Ale moc toho nepoberou. V policích byly jen cigarety a džbánky štamgastů. Na zdi nad pípou zarámovaný linoryt s výjevem tragické bitvy. A hned vedle plakát s usměvavým Dubčekem.

„Zmizíme přes dvorek! Slečno, nahažte do prázdný basy cigarety. My vezmem rodinný zlato,“ sklonil se pro přepravku s rumem.

Měl jsem jí tu vodu sehnat v nějakým baráku! Nespadl bych do téhle švejkárny. Stejně je to planý poplach, kdyby jeli sem, tak už tu jsou. Nějaká předměstská hospoda je nezajímá. Mají vlastní zásoby. Vařili si.

Ve dveřích se ještě ohlédl na Dubčeka. V přítmí výčepu mu jeho úsměv připomněl Kačera Donalda. Ten úsměv je asi dráždil taky.

Jako všechno, čemu nedokázali rozumět. Vtipy, články v novinách, písničky, filmy.

„Vedle v ulici mám auták. Můžu vás hodit na Smíchov.“

„Já potřebuju do Stochova, Honzo!“ připomněla Libuše. Mám jí někoho stopnout? To je riziko. Lidi stejně jezdí narvaný. A spíš na Plzeň. Měl jsem ji nechat ve špitále! Je to jak koule na noze. „Jedeme teď s ním. Pak to vyřešíme.“

Auto byla dodávka. Vzadu viděl srovnané basy s pivem a v krabících tatranky a čokolády. V koších na pečivo stály lahve s utopenci obalené novinami. U rezervní gumy ležely štangle salámů. Zřejmě to postupně nakládá už od rána.

„Musím to přerovnat!“ řekl hostinský a hrabal se dozadu. Hrabě Šlik!

Když se pak vmáčkli na přední sedadlo a dodávka se drkotavě rozjela k Bělohorské ulici, snažil se vyladit tranzistor. Ale vypadalo to beznadějně. „Nemáte vybitý baterie?“

„Ráno jsem je měnil. Zřejmě to náhradní stanoviště už objevili. Cos čekal? Mají zaměřovače. Dřevo si kradou, ale techniku samozřejmě mají,“ poučoval výčepní.

Ale pak, když odbočil k serpentíně, která se táhle svažovala k městu, ozvalo se náhle úplně zřetelné: „Posloucháte svobodné legální vysílání stanice Praha!“ A úder gongu. Ještě dozníval v echu, zatím neřekli nic víc, ale radost z toho ohlášení mu roztrásla ruce. Nikdy neměl tak silnou a prudkou radost, ani nevěděl, že je to možné zažít. A i když pak poslouchal zprávy o situaci v pražských ulicích, pořád nějakou částí mozku setrval u té prvotní radosti a litoval, že ten pocit není možné uschovat pro chvíle horší nebo... nejhorší. Protože existuje-li tak silná radost, musí existovat i její

opak. Co je tím opakem? Nenávist? To ne, protože nenávist je stanovisko. Radost přichází sama, jako dar...

Vtom zaslechl střelbu. Znělo to z velké dálky, ale poznal, že tohle není ze samopalu.

„Kulomet,“ řekl hospodský.

Na Smíchově jsou kasárna. U toho tanku s číslem 23. Možná ho naši shodili nebo pomalovali hesly, a teď jim obsazují kasárna. A oni se začali bránit! „Nemůžou to být naši?“

„Blázníš,“ zamračil se Šlik. „Armáda nesmí zasahovat. To by skončilo masakrem.“ Zabočil na Plzeňskou ulici a zastavil u chodníku. Ale střelba už utichla. Byla to jen dávka. Některý z vyplašených základáků v nervozitě střílel do vzduchu. Zkusil si toho vojáka představit. Ale pořád viděl jen uniformu.

V rádiu četli zprávu o svolání mimořádného sjezdu komunistické strany. Vyzývali delegáty, aby se pokusili přijet do Prahy. Už zítra ráno! Místo ale neřekli. Asi to budou kvůli utajení sdělovat nějak... ilegálně.

„Sjezdem to vytrhnou!“ prohodil posměšně hospodský. A znovu se rozjel. „Umějí jenom schůzovat a žvanit!“

Nebudu na to reagovat, přikázal si. Na křižovatce byla vypnutá světla. Směrovka do centra byla přelepená nápisem MOSKVA 2000 KM. V azbuce. Libuše mu stiskla loket. „Vidíš?“

„Jo!“ Musím se dostat na kolej. Někdo z kluků na Jarově určitě bude. Zesílil tranzistor. Hlasatel opakoval výzvu k delegátům a žádal okresní výbory, aby jim zajistily auta.

„Máme tu pět armád, a oni budou sjezdovat!“

„Vy nechápete, proč to dělají?“ Už nevydržel mlčet.

„Proč?“ zeptala se Libuše.

„Protože mají vyměklý mozek!“ odpověděl jí zachránce salámů. „Člověk by čekal, že aspoň zalezou, když už to všechno prosrali, sou-

druzí, ale ne. Svolávají si sjezd! Rozhlasem nota bene! Jako by se nechumelilo.“

„A jak to teda mají udělat?“ zeptal se. „Když se potřebují sejít už zítra? Jde o stovky lidí. Z celý republiky.“

„A k čemu? Ta hra skončila! Prohráli jsme! Je po všem.“

„Vy nechápete, že ten sjezd je jako... výkop od brány? Okupanti spoléhají na chaos, tohle nečekají. Když přijede dost delegátů, tak to bude legální sjezd. Jeho usnesení nemůžou Rusové zpochybnit. Ani ti další. Poláci a Endéráci a tak. Usnesení má mezinárodní váhu.“

„Na čem se asi tihle můžou usnýt?“

„Že tu invazi odsoudí! Že Dubček bude dál prvním tajemníkem! Což mu asi zachrání život. A delegáti vyhodí z vedení ty nespolehlivé. Místo zrádců zvolí nové lidi. Tím se změní celá situace. Během jednoho dne!“

„Kvůli personálním změnám odtud nevypadnou.“

„Nebudou mít krytý záda. O to jde. Zůstanou bez podpory. Takže ten převrat se jim nepovede.“

„Ty jsi taky komunista?“ zeptala se tiše Libuše.

„Ne. Ale vstoupím do sociální demokracie,“ řekl rozhodně.

„To si nemaluj,“ zasmál se řidič. „Socany zakážou. Stejně jako ty KANy a ostatní... klany.“

„Když to zítra vyjde, tak už nemůžou zakazovat nic. Jedině z toho vycouvat!“ Vtom se znovu ozvala střelba, tentokrát už ale mnohem blíž.

„Na mostě,“ odhadl řidič. A odbočil do jednosměrné ulice. Pak do další kolmé. Nakonec zastavil před vjezdem do dvora. „Jsem doma. Nahoru už si to vynesu sám. Vy se nezdržujte, to zvládnou. Nedělejte si starosti.“

„Četla jsi Švejka?“

„Nee. Máma říkala, že je to vulgární a blbý.“ Opírala se o zed domu, dvě stě metrů od mostu, kde měli na autě ten kulomet, a přehrabovala se v kabelce. Pak vytáhla krabičku leukoplasti.

Viděl, že nábrežní domy za řekou mají rozstřílená okna. Možná tam někdo stál s dalekohledem. A jim se to zalesklo. Přelepila si odřenou patu, ohlédla se k tramvajové zastávce. „Dostanu se odtud na devjický nádraží?“ Ženy mají jiný způsob přemýšlení.

„Tramvaje nejezdí. Vlaky taky ne. Ale na Smíchově jsou Ženský domovy!“ napadlo ho spásně. „Kousek odtud.“

„A co? Tam máš taky holku?“

„Nikoho tam nemám! Ale určitě by tě ubytovali. Jsi důležitá osoba, zdravotní sestra,“ snažil se.

„Nebudu s cizíma ženskéjma!“

„Tak kde?“ zuřil. „Domů se nedostaneš!“

„DUBČEK! SVOBODA! DUBČEK! SVOBODA!“ Mnohohlasé skandování se blížilo. A pak uviděl nákladák. Na korbě stálo snad třicet lidí, mávali prapory. Řidič měl otevřené okno, v rytmu mačkal klakson. „DUBČEK! SVOBODA!“

Korba se natrásala, jak kola zdolávala asfalt poničený pásy tanků. Auto nejelo rychle, ale působilo nádherně. Doufám, že tohle někdo filmuje! Někde za oknem. Proč nemám foťák?! Nákladní auto na poslední křižovatce neuhnulo. Pokračovalo k mostu.

„Stůj!“

Řidič ho neslyšel. Ale určitě viděl, jak míjí korbu a pak pádí vedle kabiny. Viděl ho a pozdravně k němu zvedl zařatou pěst. Na most se ještě ani nepodíval! V běhu si strhl bundu a rozmachem ji hodil do kabiny. Řidič přibrzdil. „Nevejdeš se. Jsme plný!“ vyhodil mu bundu zpátky. A znovu šlápl na plyn.

„Stůj! Na mostě... mají... kulomet!“ Auto konečně zastavilo. Klesl na chodník. Křik z korby pokračoval, ale už slyšel jen hučení v hlavě.

Nohy v džínách a teniskách se zastavily u něj. „Ty vole. Já je neviděl! Pochopíš to? Že jsem je neviděl?“

„Jo... Normálně... tu... nebejaví.“ Hučení v uších sláblo, ale v krku měl pořád knedlík. V lýtkách mu škubala křeč. A pak po chodníku zacvakaly podkůvky. „Nemůžeš mě teda vzít s sebou na ten Jarov, Honzo?“

U malostranské věže Karlova mostu stála cizí hlídka a kontrolovala domácím doklady. Fronta postupovala pomalu, jako když se stojí na mandarinky. „Schovejte si hodinky!“ otočila se žena před ním. „Vy taky, slečno! Ne do kabelky. Musíte do prádla!“

„Nic neschovávej!“ přikázal Líba. „Je to ponižující.“ To je radši hodím do řeky!

Zklidňoval se pohledem na historickou věž. Dvířka byla dokořán, z točitých schodů slyšel dupot a hlasy, zněly vesele. Asi objevili tu kamennou dělovou kouli, suvenýr od Švédů, a znovu prožil chvíli, kdy ji v červnovém podvečeru objevil on a chtěl ji frajersky nadzvednout. Myslel, že to půjde. Ale hodnotící oči za růžovými brýlemi mu vzaly sílu. „Nech toho!“ zasmála se, když už se trápil asi minutu. „Vy kluci jste všichni stejní. To je fakt sranda!“

„On už to někdo zvedal?“

„Hm... Ale to bylo v zimě, měl rukavice. S rukavicemi bys to zvedl taky!“ Druhý den tam šel sám a nadzvedl tu kouli a udržel ji nad dlaždicemi celých deset vteřin. Bez rukavic.

„Nemám občanku,“ zašeptala mu Libuše. Ale pak ji pustili na tramvajenku. A jeho na index. O hodinky se nezajímali. „Proč jste tady?“ zeptal se „svého“ vojáka.

„Kontrola dokladů. To je na všech mostech.“

„A proč? Proč jste přijeli?“

„Nevíš, že je tu kontrarevoluce?“

„Není!“ Ale hned se ovládl. „Ty ji snad vidíš?“

Voják se rozhlédl. Asi to byla jen mimoděčná reakce, ale pak se to protáhlo do opravdového pozorování.

Na mostě probíhala rekonstrukce, část dlažby byla provizorně nadkrytá dřevěnou lávkou, pod kterou dělníci vyměňovali žulové kvádry. Ale dělníci tu dnes nebyli a zkontrolovaní chodci spěchali. Vlastně je tu teď víc soch než lidí. Stály v rozestupech na širokém zábradlí, pod šedým nebem působily výhruzně. Ani jejich barokní rozevlátost ten dojem nemírnila, naopak zvyšovala dramatickost. Vypadají jako kamenní strážci města. Ale teď se nebudu dojímat!

I voják se už vymanil z chvilkového zakletí. „Co mám vidět? Most je pod kontrolou. Všechny mosty! I další komunikace. My víme, jak proti kontrarevoluci postupovat!“

„Pojď pryč,“ zašeptala Libuše. „Je v tranzu, cukají mu víčka.“

„Kde máš tu kolej? Už tam budem?“ Vzhlédla k nároží. Jméno ulice bylo zabělené vápnem.

„Za chvíli. Tohle je Husitská.“

„Za jak dlouho?“

„Za čtvrt hodiny. Tak si ty boty zuj!“

„Nejde o boty.“ Významně zkrřížila nohy.

To je jak za trest. „Nevydržíš patnáct minut?“ Zavrtěla hlavou.

Vtáhl ji do domu a zazvonil u prvních dveří.

Z bytu se ozývalo rádio. Znovu zmáčkl zvonek. Rádio zmlklo. Pak zaslechl kroky. Vrzla špehýrka. „Otevřete, prosím!“ zaprosila Li-

buše. Důrazně zazvonil potřetí. Přitom si dodatečně všiml štítku: Manželé Holubovi.

Tmavovlasý muž, který jim otevřel, připomínal spíš tučňáka. Plandavé kalhoty měl pod břichem uvázané šňůrkou, nad nimi jen seprané tílko. Ruce držel za zády. Asi v nich má kladivo, napadlo ho podrážděně.

„Kde máte záchod? Já vám to pak vysvětlím,“ vyhrkla spěšně Libuše.

Tučňák otočil hlavu do předsíně. „Támhle. Ty půjdeš taky?“

„Ne.“ Ale vzpomněl si na rádio.

V kuchyni bylo přítmí, přes okno visela zelená roleta z voskováného plátna. I tak viděl, že je to hodně zanedbaná kuchyň, působila spíš jako nora. Na kredenci sloupky špinavých talířů, další ve dřezu. Gauč zavalený novinami.

„Bordel jak v tanku!“ uchechtl se muž. „No takovej zas ne,“ zamračil se.

„Rádio!“ připomněl.

Ale tučňák si nejdřív nad dřezem oplachoval ruce. Měl je bílé. Jak od vápna. „Myslel jsem, že jsou to oni,“ zamumlal do hučení vody. Takže to je od vápna! Pak si dlaně otřel do kalhot a otočil knoflíkem rádia.

Hlasatelka četla nějaké prohlášení odsuzující invazi, ale nebylo zřejmé, kdo ho vydal.

„Víte, že vám to nesplachuje?“

„To je teď nepodstatný,“ odsekl od přijímače muž. Hlas v rádiu zeslábl, a když pootočil knoflíkem, ozvalo se už jiné vysílání. Slova byla sice česká, ale ten, kdo je monotónně četl, byl asi robot. Jen před každým ř se zastavil jako skokan o tyči, než se nahoře překulí na druhou stranu. Jenže tahle ř neměla přirozený odpich a vždycky latku shodila. Tím háčkem.

„Myslejí, že je to přřirozený, přřirozený...“ Vypnul rádio.

„Odkud tyhle kecy vysílají?“

„Nejspíš z NDR. Ti jsou na tu jemnou techniku, ne? To je taky asi přřirozený, že nám sem vpadnou i Němci. A teď nám budou něco vysvětlovat. A na Slováky pustěj Maďary! To by nevymyslel ani Hašek.“

„Nevíte, co je s Dubčekem?“ zeptala se Libuše.

„Nejspíš je v lochu. Někde... v útulným břízovým lese. Ty jejich krajinky mě sraly odjakživa! Takový dietní, podezřelý. Nechcete kafe? Můžu nabídnout i něco...“ vykročil k lednici. „Včera jsem vařil. Přišlo pár kluků,“ vyndal kastrol. Poklička na něm ležela obráceně uchem dolů.

„My už půjdeme, pane Holube,“ řekla společensky Libuše.

„Podívám se na ty noviny!“ zarazil ji a probíral se v chumlu poprčených tiskovin. Pan Holub zasunul hrnec zpátky, sedl si na gauč a podal mu Zvláštní vydání Mladé fronty s prohlášením VŠEMU LIDU. Za nehty mu ještě trochu vápna zbylo. Bezděky si ho začal vykousávat. To jsou nervy. Je tu sám. „Manželka vám odjela na dovolenou?“

„Na tábor. Dělá tam vedoucí, na třetím turnuse. V Krkonoších. Volala už ráno. Ještě jsem spal. Včera tu bylo pár kluků. Já jsem je uklidňoval, měli řeči. A předtuchy... Tam aspoň můžou stavět barikády, v Krkonoších! Cesty jsou úzký a lesníci...“

„U rozhlasu byla barikáda z tramvaje. A z autobusů. Jeden tank jim chyt!“

„Jeden tank... Hořely hlavně naše domy! A ty kurvy nepustily hasiče přes most!“

Libuše roztočila kohoutek dřezu. Podvědomé jednání, asi potřebuje po té zprávě slyšet vodu. „Na kterým mostě?“

„Na Hlávkovým. Pak přijeli jiní. Z Libně. Ale ty baráky uvnitř hoří pořád, furt to nemůžou uhasit.“

Libuše začala mýt nádoby.

„Nechte to, slečno. Pak to naskládám do vany. Metoda žaves!“

„Ucpe se vám odtok.“

„Dávám dolů igelit. Měli to tý armádě dovolit! Přihlásil bych se taky. Všichni záložní důstojníci by šli. O svobodu se musí bojovat! I když je to beznadějný.“

Už vypadneme. Než začne brečet.

„Ty už tu přece nebydlíš!“ vyklonila se vrátná z okénka. Na policiče jí šumělo rádio.

„Mám na pokoji ještě věci. Chci si to přestěhovat na Spořilov.“

„A co ta holka?“

„To je sestra,“ stiskl Libuši loket. „Pomůže mi balit.“

„No to jste si vybrali den,“ vrtěla hlavou vrátná a natáhla se pro klíč od pokoje. Na háčku 312 visely jen dva. Sváta přijel! „A jak se tam dostanete? Nic nejezdí.“

„Nemám toho moc. Půjdeme pěšky.“

„Na Spořilov?“

„Je teplo,“ přidala se Libuše. O pražských čtvrtích asi neměla představu.

„On tě ten humor přejde! Byli jste ve městě? Viděli jste, jak to vypadá u rozhlasu?“

„Vy jste tam byla?“ zeptala se obdivně dívka.

„Ne. Ale je to hrůza. Nikdy bych si nemyslela, že nám tohle udělají. Nikdy! To se nedá pochopit. Ani odpustit...“

Ještě ze schodiště slyšeli poslední: „Ani zapomenout!“

„Proč tě vyhodili?“

„Přestoupil jsem na jinou fakultu. Ale dneska zůstanu tady. Potřebuju s kamarádem něco sepsat.“

„A já?“

„Spolubydlení to vyjedná, má s vrátnou lepší vztahy. Vozí jí z Moravy meruňky. Buď klidná, Sváta ti nějaký nocleh zařídí.“

Jenže v pokoji 312 nebyl Sváta, ale Karel. Ležel na posteli, kouřil a na prsou měl tranzistor. „Zdravstvujtě ribjata!“ pozdravil je.

Jan to přešel, na zbytečnosti neměl čas. „Co to posloucháš?!“

„Videň. Chtěl jsem vědět, jestli to Rada bezpečnosti už projednává.“

„Přelad' to na naše! Dělej. Mám nápad! Ale potřebujem zjistit číslo, kam se jim dá dovolat.“

„Musí to být stručné a srozumitelné.“ Namotal papír do válce psacího stroje. „Aby to pochopili. A aby se to snadno překládalo. Tak nejdřív oslovení...“

„Soudruzi vojáci?“ nabídl Karel.

„To ne.“

„Oni je tak oslovují.“

„Ale tohle píšem my! Stačí: Vojáci!“ Uhodil do klávesnice, napsal oslovení a prudce odsadil na další řádek.

„Nedivte se, že vás nevítáme šeríky,“ navrhl Karel.

„To jsou banální kecy!“

„Je to jen symbolický odpich a po něm hned budou následovat ty důvody.“

„K důvodům se dostaneme i bez šeríku. V srpnu stejně nekvete. Takže: Vojáci! Vpadli jste do naší země jako bandité...“

„To je moc, Honzo. To nám ani ve Svobodném rozhlase nevezmou. Dodržují korektnost.“

„No dobře... Vojáci! Vojenská agrese, na které se podílíte...“

„Nemůžeš po oslovení rovnou konstatovat. Píšeme výzvu, ne článek,“ poučil ho Karel.

„Vojáci! Uvědomte si, že vojenská akce, na které se podílíte, je agresí. Co?“

„Jo.“

„Tak na,“ pustil ho ke stroji. „Vojáci! Uvědomte si, že vojenská akce, na které se podílíte, je agresí. Vpadli jste do naší země, ne..., vpadli jste v noci do bezbranné přátelské země, zajali naše politické představitele, střílíte, demolujete a zabíjíte...“

„Zpomal!“

„...střílíte, demolujete a zabíjíte. Toto násilí nás má přinutit, abychom se pokořili, abychom se vzdali práva na suverenitu...“

„Formální samostatnost nám neberou,“ namítl Karel „Nechtější nás úplně připojit. Jen převychovat.“

„Jen? ...abychom se vzdali práva na suverenitu myšlení a přijali ponižující diktát. Nemyslete si, že jste nevinní, když plníte rozkazy svých nadřízených. Vy jste ti, kteří střílí. Vykřičník.“

„Interpunkci umím.“

„Vy jste ti, kteří střílí! Vy jste ti, kteří nám zapalují domy! Vy jste ti, které si budeme pamatovat a o kterých budeme s nenávistí vyprávět svým dětem. Stejně, jako nám vyprávěli rodiče o nacistech...“

„To je moc, Honzo.“

„Není. Já svým dětem tohle řeknu! Tak dál. Vaši nadřízení budou odsouzeni mezinárodním... společenstvím, ale vy, každý z vás, vojáci, bude odsouzen naším pohrdáním a vlastním svědomím.“

„To je moc krásné,“ pochválila Libuše.

„Ty nespíš?“ ohlédl se.

„Jak by mohla v tom randále. Tak dál, diktuj.“

„Co je naposled?“

„...bude odsouzen naším pohrdáním a vlastním svědomím,“ přečetl Karel. „Může být někdo odsouzen pohrdáním? Má to logiku?“

„Jasně!“

„Tak dál.“

„Dál přejdeme k tomu nejdůležitějšímu. Piš. To ale pořád ještě můžete změnit. Právě vy, vojáci, to můžete změnit. Když budete mít odvalu... poznat pravdu. Proč lidé brání budovu rozhlasu? Protože rozhlas je hlasem svobody. Stejně tak noviny. U nás totiž není cenzura! Byla zrušena...“

„Zpomal, kruci!“

„Byla zrušena zákonem. To je ten důvod, proč jste přijeli! Ve vašich novinách se právo na svobodu slova nazývá spiknutím. A kontrarevolucí!“

„Tak to je dobrý. Jednoduchý, srozumitelný...“

„Můžu to ještě rozvést,“ nabídl mu potěšeně.

„Ne, necháme tomu stručnost, je to údernější.“

„A tak vás poslali tu pravdu rozstřílet. Protože se jí bojí, pravda je totiž nakažlivá. Ale tuhle nákazu vaše tanky nezastaví, nepřeválčují. Rozhlas jste už dobyli, a přece vysílá dál. Odhodlanost a statečnost nakonec vždycky zvítězí proti primitivní hrubé síle.“

„To primitivní vynechávám,“ vzhlédl od stroje Karel.

„Vynechej, srabe. A pravda a statečnost, ne, to nepiš, to už bych...“

„Jdi k závěru, Honzo. Kolik je hodin?“

„Bude deset,“ řekla Libuše.

„Závěr nevím,“ přiznal.

„Jak to?“

„No nevím! Co jim mám navrhnout? Aby dezertovali? To nejde, ve válce se dezertéři střílí.“

„To je fakt,“ zamračil se Karel.

„A proto i my... No co je? Dopiš to. A proto i my zůstaneme svobodnými pány ve své zemi, bez ohledu na to, kolik tankových divizí ještě přijede. A pokud nám zbude poslední vysílačka, budeme do světa křičet, že se nám děje bezprávi od vlastních spojenců a že Varšavská smlouva...“

„Ale furt jim neříkáš, co mají dělat.“

„Stačí, že jim říkám, co dělají teď, a proč sem přijeli. To je pro ně nová a velmi krutá informace. Jak si s ní poradí, to už... Nezapomeň, že zejtra se sejde sjezd! My nemůžeme říkat něco jiného. A oni budou říkat zhruba tohle. Navíc zvolí Dubčeka a budou požadovat jeho okamžité propuštění. A samozřejmě odjezd tanků! Jenže sjezd bude oslovovat přímo Moskvu, bude to na jiné úrovni. Tohle je výzva k vojákům, aby se zamysleli a začali se ptát. Aby v jednotkách vznikl nepokoj. Jde o to, aby to pak měli ze všech stran, křížová palba. Chápeš?“

„Chápu.“

„Nedopsali jste to o té Varšavské smlouvě,“ připomněla Libuše.

„Jak to? Přečti to, Karle!“

„A pokud nám zbude jediná vysílačka, budeme do světa křičet, že se nám děje bezprávi od vlastních spojenců a že Varšavská smlouva...“

„... a že Varšavská smlouva je paktem agresorů. Teď to pěkně opiš. Jdu něco uvařit. Od včerejška jsem nejedl,“ uvědomil si. A sklonil se ke Svátově skřínce. „Gulášová nebo hrachová.“

„Gulášovou!“ rozhodla Libuše. „Ale z jedné se tři moc nenajíme...“ Vstala, upravila si pokrčenou minisukni a obula cvakací boty. „Dojdu k vrátné, viděla jsem, že tam má ledničku.“

„Neblázní. Vrátná už zapomněla, že jsme tady!“

„No ale my tady jsme a máme hlad!“ vykročila ke dveřím.
„Možná má vajíčka. Na ulici nás teď nevyžene. Nebo je taková?“

Zavrtěl hlavou.

„Mám dělat odstavce?“ zvažoval Karel. „Nebo to nechat v jednom špalku?“

„Je to výzva, tak bez odstavců.“ Pocítil náraz únavy a musel si sednout a opřít se a zaklonit hlavu. Z chodby doznívaly Libušiny kroky, Karel přetřukával výzvu. „Víš, že na Palackého mostě měli kulomet?“

„Ne. Teď na mě nemluv, chci to mít bez překlepů. Do prdele!“

„Co?“

„Musíme si udělat kopii. Je to historický text, a když jim to odnesem...“

„My jim to nikam nebudeme nosit! Stejně nevíme kam. Zavoláme jim na to číslo a nadiktujem to. Papír nám zůstane.“

Kuchyňka na konci chodby mu připomněla Pompeje. Na sporáku stál hrnec s rozmáčenými špagetami. Voda, ve které je někdo v lepších časech vařil, už byla bílá a těstoviny nechutně zbobtnaly. Na pultě byla otevřená konzerva rajčatového protlaku a připravený talíř.

V chodbě zaklapaly podkůvky. „Dala mi rýži! Je to normální paní. Zahustíme to rýží. Není tu jiný hrnec?“

„Ne.“

„Tak to běž vylít. Vypadá to jako něco z patologie.“ Když se vrátil, vzala mu kastrol a začala ho drhnout pod proudem vody. Za oknem po nebi stoupala světlíce. A další. V srpnu nejvíc padají hvězdy. Ale padají tiše. Tyhle vzlétlé doprovázela střelba. Odněkud z centra.

„Myslíš, že na Stochově a na Kladně jsou taky?“

„Hm.“

„Táta dělá v Poldovce. Možná Poldovku obsadili!“
„Na dělníky si netroufnou. To by nebylo...“
„On je ale mistr!“
„Neboj. Leda ho přinutí, aby četl ty jejich kecy na schůzi.“
„To on by nečetl. Ty myslíš, že jo?“ znejistěla.
„Ne. Tu rýži tam nedávej!“ znervózněl. Střelba pokračovala.
„Bude se to vařit hodinu!“
„Dvacet minut.“
„Nediskutuj!“

Karel stál u okna. „Je to u nádraží. Asi.“ V hlase měl slzy. A tak mu nechal čas a sáhl na stůl pro výzvu k vojákům. Text byl opsaný bez překlepů a sahal sotva do poloviny strany. Překvapilo ho to, ale i potěšilo. Každý text se krácením zkvalitňuje, zdůrazňovala profesorka literatury na gymnáziu. Urbánková. A tak si to přečetl znovu, jakoby jejíma očima. Pripadalo mu, že by se to ještě zestručnit dalo. „Řekneme jim, že to můžou trochu seškrtat?“

Karel pokrčil rameny.

„Nemyslím obsah, jen sem tam vypustit slovo.“

Ale Karel pořád mlčky stál u okna.

To ho přejde. Až sníme polívku. Otevřel Svátovu skříňku, vyndal talíře a lžíce. „Dáme si gulášovku a jdem do budky.“

„Nemá se vycházet,“ řekl Karel. Oči měl zčervenale, ale v hlase už jenom vztek. „V rádiu četli upozornění jejich důstojníka, kterej velí Praze. A ten...“

„Ten nás nezajímá. My máme jiného velitele. Prezidenta Svobodu!“

„Na prezidenta bych moc nesázel. Chová se divně...“

„Je v izolaci! Nemůže nic dělat. Ale my jo.“

„Vrátná vás stejně nepustí!“ prorokovala Libuše.

„Přes vrátnici nepůjdeme,“ vysvětlil Karel a vyšel na chodbu.

„Zamkni se!“ otočil se Jan a vyšel za ním.

Ale všechny pokoje v přízemí byly taky zamknuté, museli vylézt oknem ze sprch.

Přeběhli trávník, přeskočili keře a rozhlédli se. Ulice byla pustá jako o štedrovečerní noci. Začínal vítr. Nízké mraky vypadaly jako samohybná děla, nad nimi viděl světlejší potrhané cáry. „Vaši ví, že jsi v Praze?“

„Ne. Jsou na Lipně. V nějakým hotelu. Mají výročí svatby...“

Budka na protějším chodníku byla obsazená. Takže funguje! Vyndal z bundy přeložený papír. „Kdo jim to přečte?“

„Já. Už to umím skoro nazpaměť.“

Muž, který vyšel, byl esenbák. „Co tu děláte? Nemá se vycházet!“

„Potřebujem si zavolat. Je to naléhavé!“

„Tak rychle,“ otevřel jim dveře. „Počkám tady, kdyby něco.“

„Bude nás slyšet, Honzo,“ zašeptal v budce Karel.

„Esenbáci jsou taky Češi!“

„Ale nevíš, jaký dostali příkazy.“

„Dělej! Pak ho půjdu zabavit.“ Podal mu sluchátko, rozsvítil baterku a hodil do automatu pětadvacetník. Karel rozevřel dlaň, kde měl propiskou napsané číslo. Při vytáčení se mu chvěly prsty. Ciferník taky trochu zadrhával a esenbák za sklem je pozoroval.

„Berou to?“

„Zatím ne.“

„Tak čekej.“

„A co dělám?!“

„Nerozčiluj se. Musíš být soustředěný. Berou to?“

„Ne. Asi už to zabalili. Jo... Dobrý večer! Jsem student a kolegové mě pověřili...“ Jan mu postavil baterku na policičku, vyšel na chodník.

Policista stál u boční stěny a přes sklo hleděl na Karla, kterému kužel světla mířil zespodu na obličej a vymazal z něj podrobnosti. Vypadalo to, že má jen oči, nos a pusu. Pak se objevila i ruka. Zvedla baterku a zaměřila světlo na papír. „Je to velmi krátký text,“ řekla pusa.

„Kam volá?“

„Na hlavní poštu. Chce poslat telegram.“

„To z budky nejde. Kam by to připsali na účet?“ Karel už četl výzvu.

„My myslíme, že to jde. Že to zaplatí příjemce. Chápete? Když někdo nemá doma telefon...“ mluvil hlasitě, protože Karel v budce taky nešeptal.

„Nekřič!“ napomenul ho esenbák a odtáhl ho za rukáv ke zdi domu. „I kdyby to šlo,“ nechal se zatáhnout do poštovního problému, „tak dneska ne. Na poště možná ani nesmí přijímat telegramy! Žádné. Meziměsta se už taky nesmí přepojovat! Ty svině si to posichrovaly. Všechno.“

„Všechno ne,“ zklidnil se. Slovo svině ho zorientovalo. „Například rozhlas pod kontrolou nemají. Dobyli barák, ale svobodné vysílání jede dál. A dokud nám zbude poslední vysílačka...“ připadalo mu, že z budky slyší stejnou větu.

„Rozhlasáci jsou světoví!“ přikývl esenbák. A sáhl do kapsy pro cigarety. „Měli by dostat státní vyznamenání.“

„Dostanou.“

Světlo v budce zhaslo. Ale dveře se neotvíraly. Zdálky se ozvala siréna. „Zase sanitka!“ ohlédl se esenbák a vykročil k vozovce.